

DE DOOS VAN SALANDRA

Heel lang geleden en heel ver hier vandaan, over alle diepste zeeën en de hoogste bergen heen, leefde eens een heel liefdallig prinsesje. Haar naam was Lana-Nena. Samen met haar vader, koning Pebru en haar moeder, koningin Salandra woonde zij aan een kabbelend meertje in een mooi groot kasteel, met lakeien, hofdames én ook nog twee kasteelpoesjes, genaamd Sari en Jetta.

Het bijzondere van de moeder van het prinsesje was dat zij ook nog eens toverfee was. Dat kwam omdat haar vader, dus de opa van Lana-Nena, de grote wijze tovenaars Nead was. Iedereen in het koninkrijk kwam bij hem om raad als er belangrijke beslissingen genomen moesten worden.

Als prinsesje Lana-Nena groot genoeg was zou ze van haar moeder en opa heuse toverlessen krijgen, maar daar was ze nu nog te jong voor. Dat vond ze eigenlijk ook helemaal niet zo erg, want de toverspreuken die ze moest leren klonken heel ingewikkeld – liever ging ze nu nog fijn ravotten in de kasteeltuin, verstopperje spelen in de kelders van het paleis, luisteren naar de vogelgeluiden in de tuin of heerlijk mijmeren in de vele kasteeltorens met een prachtige uitkijk over het meer, bos en landerijen.

In één van de kasteeltorens stond een schitterende doos op een tapijt van fluweel met daarnaast op een gouden

krukje een grote glazen toverbol. Toverfee Salandra had haar dochtertje verteld dat ze die bijzondere doos, die wel leek op een echte schatkist, gekregen had toen het prinsesje geboren was. Toen waren namelijk alle toverfeeën, tovenaars, elfjes en alle goden uit het hemel-, aarde- en waterrijk gekomen om het babyprinsesje te bewonderen en hun wens voor haar uit te spreken. Van haar vader, de trotse opa tovenaar Nead, had ze die toverdoos gekregen om alle wensen in te bewaren, met daarbij nog een glazen toverbol om te kunnen zien welke wensen er allemaal in de toverdoos zaten. De kist mocht nu nooit meer open gedaan worden omdat dan alle wensen zouden kunnen vervliegen en dan zouden ze niet meer bruikbaar zijn. Dus iedereen in het kasteel en ver daarbuiten wist heel goed dat het verboden was om de toverkist te openen.

Omdat prinsesje Lana-Nena de doos zo ontzettend mooi vond ging ze bijna dagelijks even een kijkje nemen. Vooral als de zon erop scheen flikkerde en flonkerde de kist zó sprookjesachtig mooi en prachtig - alsof er allemaal diamantjes op zaten waardoor er een prachtige glinsterende gouden gloed overheen hing waar het prinsesje haar oogjes maar niet vanaf kon houden. Ook de kasteelpoesjes Sari en Jetta waren vaak te vinden in dit speciale kasteeltorentje – het was er heerlijk rustig en ze konden zalig in de vensterbank hun ochtend- en middagdutjes doen terwijl de zon hun vachtjes verwarmde.

Poesje Jetta had zich al vaak afgevraagd wat er toch in die mooie doos kon zitten. Misschien wel overheerlijke visjes, want de god van de zee was ook langs geweest op kraambezoek en misschien had hij in plaats van een wens wel heerlijke visjes in de kist gedaan. Bij de gedachte alleen al moest Jetta gewoon meteen haar pootjes aflikken en begon een plan te bedenken om de toverkist open te krijgen.

Alleen zou het haar niet lukken, want ze was wel heel slim, maar niet zo sterk. Poesje Sari echter was juist wat minder slim, maar wel een stuk zwaarder, dus misschien lukte het met z'n tweetjes wel en konden ze dan ook goed gebruik maken van het gewicht van Sari.....

Terwijl poesje Jetta dus diep nadacht hoe ze de kist zou kunnen openen liep prinsesje Lana-Nena al neuriënd de toverkamer van haar moeder binnen. Die was net bezig met het uitspreken van een nieuwe toverspreuk. Het was blijkbaar een hele moeilijke, want het lukte niet in één keer. In plaats van de bedoelde 3 konijntjes hipten er plotseling 5 schattige kuikentjes door de kamer. Ze vond het wel knap van haar moeder dat ze niet boos of teleurgesteld was omdat het niet meteen lukte. In plaats daarvan moest toverfee Salandra juist hartelijk lachen om de vergissing. 5 Kuikentjes vond ze eigenlijk net zo leuk! En als de kuikentjes groot waren werden het kippen en hadden ze weer lekkere eitjes bij het ontbijt!

Prinsesje Lana-Nena vroeg waarom zijzelf dan altijd wel boos of verdrietig werd als haar iets niet lukte, terwijl haar mama het blijkbaar helemaal niet zo erg vond. Koningin Salandra legde haar uit dat niet alles in één keer goed hoefde te gaan. Soms moest je het gewoon een paar keer proberen, want door oefenen lukt het vaak wel. En als het dan nog steeds niet helemaal goed ging bij het prinsesje dan was ze er misschien gewoon nog een beetje te jong voor. Zelfs bij toverfee Salandra slaagde niet alles in één keer, maar dat maakte haar eigenlijk helemaal niets uit. Een volgende keer zou ze nog beter haar best doen, waardoor het dan waarschijnlijk wel zou lukken. Zo kon ze ook leren van haar fouten en wist ze voor de volgende keer wat ze verkeerd had gedaan. En deze keer was ze gewoon een woordje vergeten in de toverspreuk waardoor ze iets anders getoverd had. Prinsesje Lana-Nena zou nu toch